

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 22

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

3

Ἡ διὰ τῆς ἐξελιξέως ἐξήγησις

Εἰς τὰ ἐρωτήματα «τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ», «τίνος υἱὸς ἐστι», «πόθεν αὐτῷ ἡ σοφία αὕτη καὶ αἱ δυνάμεις», τὰ ὁποῖα οὐ μόνον ὅταν ἔζη ἐκεῖνος ἐπὶ τῆς γῆς διευτυποῦντο, ἀλλὰ καὶ μετέπειτα καὶ μέχρι σήμερον ἐγείρονται ζητοῦντα ἀπάντησιν, ὁ ὀρθολογισμὸς ἐν μόνον ἀπαντᾷ: ὁ «Χριστὸς εἶνε προϊὼν ἐξελιξέως», διότι οὐδεμία ἄλλη ἀπάντησις εἶνε δυνατὴ δι' ὅσους ἀρνοῦνται τὸ ὑπερφυσικὸν καί, ἐπομένως, μὴ δεχομένους τὴν παρθενικὴν σύλληψιν, οὕτε τὴν θείαν ἐνσάρκωσιν. Κατ' αὐτούς, ὁ Χριστὸς μόνον ὡς φυσικὸν ἐκβλάστημα κληρονομικότητος καὶ τοῦ περιβάλλοντος καρπὸς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκκληφθῆ. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν μεγάλων τῆς ἀνθρωπότητος ἀνδρῶν, ὁποῖοι, φέρ' εἰπεῖν, ὁ Λούθηρος, ὁ Ναπολέων, ὁ Οὐάσιγκτων κ. λ. οὐδεμία ὑπάρχει διαφορά: πάντες οὗτοι καὶ οἱ ὅμοιοί των εἶνε προϊόντια τῆς κληρονομικότητος καὶ τῶν περιστάσεων.

Ἄλλ' ἡ τιαυτὴ ἀπάντησις ἀποτελεῖ ἓνα ἀπλοῦν καὶ γυμνὸν δισχυρισμὸν, ὁ ὁποῖος κατ' οὐσίαν τίποτε δὲν ἀποδεικνύει. Ἡ διατύπωσις του ὡς δογματικὴ εἶνε εὐκόλος, ἀλλὰ πρὶν τὴν ἀποδεχθῶμεν ἀνάγκη νὰ ὑποβάλωμεν εἰς ἐπιμελημένην ἐξέτασιν τὰς ἐφ' ὧν στηρίζεται προῦ τοθέσεις. Καὶ ἡ ἔρευνα αὕτη πρέπει νὰ ἦνε διττὴ: Πρῶτον, ἐπιβάλλεται ἡ ἐρώτησις ἂν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν νόμιμος τις ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξελιξέως ἐν γένει καὶ δευτέρον, ὁποῖα τὰ ἀπαραίτητα ἐξαγόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα κατανατώμεν, ἐὰν ἐξηγήσωμεν τὸν Χριστὸν τῶν Εὐαγγελίων ἀτλῶς ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ἐξελιξέως. Ὁφείλομεν δὲ νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐπιτήδες χρησιμοποιοῦμεν τὴν ἔκφρασιν «ὁ Χριστὸς τῶν Εὐαγγελίων», διότι καὶ ἡ μᾶλλον λεπτολόγος καὶ ιδιότροπος κριτικὴ τῶν Εὐαγγελίων, ἡ ἀσκηθεῖσα κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ἐπεβεβαίωσε μᾶλλον παρὰ ἐξησθένεισε τὴν ἀρχαιότητα, τὴν γνησιότητα καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῶν ἱερῶν περὶ τοῦ Χριστοῦ ἀφηγήσεων. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι, ἐφ' ὅσον τὰ Εὐαγγέλια ἐπαρκοῦν διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰς περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ τὸσον εὐμενεῖς αὐτῶν τούτων τῶν ὀρθολογιστῶν κρίσεις, εἶνε ἐπ' ἴσης ἐπαρκῆ διὰ νὰ βασισθῆ ἐπ' αὐτῶν καὶ ἡ καθαρῶς χριστιανικὴ ἐκτίμησις του. Δεχόμεθα ὅτι τὰ Εὐαγγέλια εἶνε ἀξιόπιστα ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν καὶ παράστασιν τοῦ ἐπὶ Χριστοῦ κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ ἄλλου περιβάλ-

λοντος: κατ' ἴσον λόγον ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀξιοπιστίαν των καὶ ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν τῶν πράξεων καὶ τὴν μνειάν των λόγων αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ναὶ μὲν ἀκούεται ἡ γνώμη, ὅτι τὸ γεγονός τῆς παρουσίας ὑπερφυσικοῦ στοιχείου ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸ ἀποκρῶντα λόγον πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀξιοπιστίας καί, ἐπομένως, πρὸς παραγωγὴν δυσπιστίας: ἀλλὰ ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι παρομοία ἐκ τῶν προτέρων στάσις εἶνε καὶ παράλογος καὶ ὀβασίμος, ὅπως ὁ ἀπροκατάλητος καὶ κοινὸς ἀναγνώστης τῶν Εὐαγγελίων εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται ὁ χαρακτῆρ καὶ ἡ προσωπικὴ ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὸ περιβάλλον του.

Ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις εἰς τὸ πρῶτον ἐρώτημα περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξελιξέως ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἤδη δοθῆ ὑπὸ τοῦ δι' εἰδικοῦ συγγράμματος ἐξετάσαντος τὸ ζήτημα τοῦτο ἄγγλου Henslow: «Ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε προϊὼν ἐξελιξέως». Σημειωτέον δέ, ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὗτος εἶνε πεπεισμένος τῆς ἐξελιξέως ὁπαδός, κατ' ἀκολουθίαν δὲ αἱ κρίσεις του εἶνε ἰδιαζούσης προσοχῆς ἄξια, αὐταὶ δὲ συνοψίζονται εἰς τὴν ἀκόλουθον φράσιν: «Ὅταν ἐπιχειρήσωμεν νὰ ζητήσωμεν ἀποδείξεις περὶ τῆς φυσικῆς ἐξελιξέως τοῦ Χριστοῦ, ὅπως περιγράφεται ἐν τοῖς Εὐαγγέλοις, δὲν θὰ τὰς εὕρωμεν πουθενά». Ποῖαι ὑπῆρξαν αἱ ἐν Παλαιστίνῃ συνθήκαι τοῦ περιβάλλοντος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, τὸ γνωρίζομεν κάλλιστα. Δὲν ἐνδιαφέρει νὰ ἀναφέρωμεν τὰς πολιτικὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς, διότι γνωρίζομεν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἤσχολεῖτο μὲ τὴν πολιτικὴν, μολονότι δὲν εἶνε ἔξω τοῦ θέματος ἡ ἐρώτησις: πῶς ἐπέδειξεν ἑαυτὸν τόσον ὑψηλότερον ἀπὸ τὰς τοπικὰς, στενὰς ἀντιλήψεις τῶν ὁμοεθνῶν καὶ συμπατριωτῶν του; Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, εἶνε προφανὲς ὅτι εἰς αὐτὴν ὁ Χριστὸς οὐδὲν ἀπολύτως ὄφειλε προσοπικῶς. Ὡστε ὁ λόγος περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος κατ' ἀνάγκην θὰ περιορισθῆ εἰς τὴν θρησκευτικὴν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀτμόσφαιραν καὶ εἰς τὸ ἐθνικὸν-εβραϊκὸν πνεῦμα. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ τελευταῖον, ὁ Χριστὸς θὰ ὑφίστατο βεβαίως τὴν ἐπίδρασιν του ἐν τῷ κύκλῳ τῆς οἰκογενείας του πρῶτον καὶ κατόπιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν κατοίκων τῆς Ναζαρέτ, κατὰ μείζονα δὲ λόγον ἐν Ἱεροσολύμοις. Ὅτι δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἀτμόσφαιραν, γνωρίζομεν ὅτι αὐτὴ ἀπετέλει σύνθεσιν τῶν τριῶν θρησκευτικῶν μερῶν: τῶν φαρισαίων, τῶν σαδδουκαίων καὶ τῶν ἑσσαιῶν. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων κατευθύνσεων τῆς

εβραϊκής θρησκευτικής σκέψεως αἱ δύο πρώται πρέπει νὰ τεθοῦν κατὰ μέρος, διότι θὰ ἦτο ἀντικρινὸς ἀνόητος καὶ ἀπλοῦς ἀκόμη ὑπαινιγμὸς περὶ τοῦ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκληφθῆ ὡς προῖον τοῦ φαρισαϊσμοῦ ἢ τοῦ σαδδουκαϊσμοῦ. Μόνον ὡς πρὸς τὸν ἑσσαισμὸν ἐγειναν, πράγματι, ἀπὸ πειραί τινες νὰ συνδέσουν τὸν Χριστὸν μὲ αὐτὸν καὶ νὰ ἐξαγάγουν ἐξ αὐτοῦ τὴν διδασκαλίαν του. Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι λόγοι, ἀρκεῖ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον ἀρνεῖται τὰς κυριωτέρας καὶ προσφιλεστέρας εἰς τοὺς Ἑσσαιῶς ἀρχάς των, διὰ νὰ συμπεράνωμεν ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀβάσιμος ἢ ἀπόπειρα τῆς προσελύσεως τοῦ Χριστοῦ τῶν Ἐθαγγελίων ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ ἐδάφους τοῦ ἑσσαισμοῦ.

Ὅσον προσεκτικώτερον καὶ ἀμεροληπτώτερον ἐξετάζομεν πάσας τὰς πλευράς καὶ τὰ γεγονότα τοῦ τότε θρησκευτικοῦ περιβάλλοντος, τόσοον ὀλονδὲν ἀληθεστέρα ἐμφανίζεται ἡ παρατήρησις τοῦ Ρενάν, ὅτι «τὸ ἰδιάζον εἰς τὸν Χριστὸν βαθὺ καὶ ἔντονον αἰσθηματικὸν ἐκείνου τῆς πρὸς τὸν Θεὸν σχέσεώς του ὡς πρὸς τὸν Πατέρα του ἀποτελεῖ τὴν μεγάλην πρᾶξιν τῆς πρωτοτυπίας του, ἀπὸ τῆς ἐπόψεως δὲ ταύτης οὐδὲν τὸ κοινὸν ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ του». Τὸ αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ Mill: ὅτι ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται ὡς «ἐξαιρετικὴ προσωπικότης καὶ οὐχὶ ἁπλῶς καὶ μόνον ὡς ὁ μᾶλλον ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς του ἀνόμιος πρὸς τοὺς προκατόχους του».

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα ἀναντίρρητα γεγονότα. Μᾶς εἶνε ἱκανῶς γνωστὴ ἡ πραγματικὴ κατάστασις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ: Φθόνος καὶ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἀρχιερέων· ραββίνοι βυθισμένοι εἰς τὴν μελέτην τῶν παραδόσεων· ἀμετρος ἀλαζονεία καὶ ὑπεροψία τῶν φαρισαίων· ἐρημνευτικαὶ στραφευκιστικαὶ τῶν ταλμουδιστῶν· ὑποκρισία τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν γραμματέων· — αὐτὸ ἦτο τὸ θρησκευτικὸν ἐκείνου περιβάλλον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον εἶνε ἀκατανόητος ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως εἶνε ἐπίσης ἀπολύτως ἀκατανόητος ἡ συλλογὴ σταφυλῶν ἀπὸ τὰς ἀκάνθας καὶ σύβαν ἀπὸ τοὺς τριβόλους. Ὁ χαρακτήρ του, ἡ διδασκαλία του, τὰ ἔργα καὶ αἱ ἐπαγγελίαι του ἦσαν ἀπροκάλυπτος ἀναίρεσις καὶ ἀρνήσις παντός ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει καί, μερικώτερον, οἱ συμπατριῶταί του ἐθεώρουν ὡς τὸ σπουδαιότερον, καλλίτερον καὶ ἱερώτερον. Ὡστε, ἐὰν ὁ χαρακτήρ τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀκόμη ἦνε ὅ,τι γνωματεύουν περὶ αὐτοῦ, ὅπως εἶδομεν, αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὀρθολογισταί, ἡ ἐξέλιξις, ὡς ἁπλῆ φυσικὴ ἐξήγησις τῆς διαρκoῦς πρὸς τὰ πρόσω κινήσεως δι' ἀπείρως μικρῶν μεταβολῶν, δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ μόνον κατὰ τρομερὰν πρὸς ἑαυτὴν ἀντίφασιν!

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὸ δεύτερον ἐρώτημα, ἥτοι περὶ τοῦ συμπεράσματος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐφθάνομεν, ἐὰν παραδεχόμεθα τὸν Χριστὸν ὡς προῖον ἐξελίξεως. Ἐὰν, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγένετο δεκτὸς ὡς προῖον τῆς ἐποχῆς του, τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς κληρονομικότητος, ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦγαγ-

κοζόμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἐξέλιξις δὲν εἶνε ὅ,τι συχνὰ τὴν παρουσιάζουν καὶ δὲν ἐνεργεῖ καθ' ὃν παραδέχονται τρόπον. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὴλα δὴ τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ προσώπῳ του, τῷ χαρακτήρι, τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ ἐπιδράσει του, ἐὰν παραβάσωμεν ὅλα αὐτὰ μὲ τοὺς προγόνους καὶ τοὺς συγχρόνους του, ἐμβλέπομεν ἀντὶ βαθμιαίας, βραδείας καὶ συνεχoῦς ἐξελίξεως, ἐν τεράστιον ἀπότομον ἄλμα· δὲν ὑπάρχει ἀνάπτυξις τοῦ ἀμέσως προηγούμενου, ἀλλὰ πλήρης ἀρνήσις καὶ ἐκμηδένισις του· δὲν ἐπακολουθεῖ μεταβολή, ἀλλὰ ριζικὴ καὶ πλήρη ἀντίθεσις καὶ ἀντίφασις. Ἐὰν τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ συμφωνοῦν καὶ συμβιβάζονται μὲ τὴν φυσικὴν τῆς ἐξελίξεως ἐνεργειαν, τότε ἡ ἐξέλιξις καθ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ἐπιστημονικῶς τὸν περὶ ἡμᾶς κόσμον, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον, τὸν ἀπερίληπτον ἐκείνον κόσμον, τοῦ ὁποῖου ἐλάχιστον μόριον ἀποτελεῖ ὁ πλανήτης μᾶς.

Ἄλλαις λέξεσιν, ἡ ἐξέλιξις καθ' ἑαυτὴν εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ μόνον ἐὰν ἀποκηρύξῃ τελείως τὸν ἑαυτὸν της.

Ὅσοι εἶδει δεῖξαι.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πράξ. 16,16-34.

Πλέον ἢ ἅμαξ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ ἄγιοι αὐτοῦ μαθηταί καὶ Ἄποστολοι ἐμφαντικῶς τονίζουσιν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸ πονηρὸν εἶναι διακεχυμένον, ὡς μὴ ὄφραθεν, εὐθύτητα. Ὁ ἱερός Ἐθαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ Καθολικῇ Ἐπιστολῇ ἀγεται ἐκ τῆς βαθείας τῶν ἐγκοσμίων παρατηρήσεως νὰ ἐκφορεθῆ ἀπεφωτιστάως, ὅτι «ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται». Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, ὡστε νὰ εἴη καὶ τὰ ἄρᾳ ἐν μέσῳ τοῦ πονηροῦ τούτου κόσμου ὁ «γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ» ὁ «ἄνθρωπος τοῦ Χριστοῦ», ὡς καὶ αὐτὸς οὗτος ἐν μέσῳ τοῦ παχυλοῦ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμαρτίας σκότους ἔζησε καὶ ἔδραμος καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Ἐθαγγελιστῆς, «δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν, ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν». (Ἰωάν. Α' Ἐπιστ. ε', 19,20).

Ἡ ὑπὸ σκέψιν περικοπή τῶν Πράξεων ἐκτυλίσσει καὶ τρόπον τινὰ ἐρημνεύει διὰ μέσου ἱστορικῶν γεγονότων τὰς δύο ταύτας διὰ τὸν χριστιανόν, καὶ ἰδιαιτάτα διὰ τὸν λειτουργὸν τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθείας ὅτι «κεῖται μὲν ἐν τῷ πονηρῷ ὁ κόσμος», ἀλλὰ ὀρθοῦται ὡς δύναμις ἀσφαλῶς καὶ ἀκαταμαχίως δρώσα ἢ ἀλήθεια τοῦ Ἐθαγγελίου, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἡ Ἐκκλησία, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ μέλλον, μετ' ἀγόνων μὲν πάντοτε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θριάμβων. Ὁ ἄγιος ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ μαθητῆς καὶ συνοδὸς αὐτοῦ Σίλας, εὐρισκόμενοι διὰ τὸ θεῖον κήρυγμα εἰς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὰ μέσα ἀκριβῶς τοῦ Α' αἰῶνος, ὑπῆρξαν μὲν οἱ μάρτυρες καὶ τὰ θύματα τῆς «πονηρίας» τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ δεδείχθησαν οἱ φορεῖς καὶ οἱ τύποι τῶν ἐν μέσῳ πονηρῷ κόσμῳ εὐεργετικῶς δρώντων στρατιωτῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ταλαίπωρος παιδίσκη κατείχετο ὑπὸ δαιμονίου πινός, τὸ ὁποῖον ἐξώθει αὐτὴν εἰς τὸ νὰ παρουσιάζηται ὡς γνωρίζουσα διήθεν τὰ μέλλοντα. Ταύτην ἐκμεταλλεύονται οἱ κύριοι αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι περιφέροντες αὐτὴν τῆδε κἀκαίσε μετεχειρίζοντο τὴν δυστυχίαν αὐτῆς πρὸς ἀργυρολομίαν. Ὁ μακάριος Παῦλας θεοραπεύει αὐτὴν «ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ!» Καὶ οἱ κύριοι αὐτῆς, ἰδόντες ὅτι «ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν», ἤρπασαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν καὶ ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν μὲ τὴν σατανικὴν κατηγορίαν, ὅτι «οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες». Ὁ ὄχλος, ἀκούσας ταῦτα, ἐπετέθη κατὰ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα. Καὶ οἱ δικασταί; Οἱ δικασταὶ δίδουν διαταγὴν νὰ ῥαβδίσουν ἀναπολογητοὺς τοὺς κατηγορουμένους, πληγώνουσιν αὐτοὺς διὰ τῶν ῥαβδισμῶν, καὶ εἰς ἐπίμετρον, ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς φυλακὴν! Τοιαύτη σαπρία ἐμφωλεύει πολλάκις εἰς τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας τὰ στήθη. Ἐπὶ τοιούτου ἐδάφους καλεῖται πολλάκις νὰ δράσῃ ὁ λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας, τοιαύτην κακίαν, σατανικότητα, ἀχαριστίαν, τύφλωσιν σωματικὴν καὶ ἡθικὴν ὄχι μόνον συναντᾷ, ἀλλὰ καὶ πίπτει θῦμα αὐτῆς ὁ ζῆλωτής τοῦ Χριστοῦ μαθητής. Ἀλήθεια, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἐπιβεβαιουμένη καθ' ἐκάστην. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐκλήθη νὰ ῥοῦ ἐπὶ ῥόδων, ἀλλὰ πατώσα «ἐπάνω ὄψεων καὶ σκορπιῶν». Τοῦ δὲ λειτουργοῦ τοῦ Ἐθαγγελίου στέμμα τιμητικὸν θὰ παραμένῃ ὁ ἀκάνθινος στέφανος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ κόσμου. Τί δὲ οἱ πρλυπαθεῖς καὶ ὄλως ἀδίκως κακοπαθῆσαντες Ἀπόστολοι; «Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἔμνησιν τὸν Θεόν» ἐπικροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοι! «Αἱ θύραι τοῦ δεσμωτηρίου διὰ θαυματουργικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ ἀνοίγονται, τὰ δεσμὰ τῶν φυλακισμένων διεκόπησαν, ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ὁ «οἶκος αὐτοῦ» βαπτίζεται, ἐν τέλει δέ, «ἡμέρας γενομένης», κατὰ διαταγὴν τῶν ἀρχόντων δικαστῶν ἀφέθησαν ἐλεύθεροι. Ὅταν ὁ Θεὸς ἐπιστέφῃ τοὺς πόνους τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος αὐτοῦ διὰ τῆς ἐκδήλου προστασίας αὐτοῦ, οἷαν λαγγάνῃ εἰς τινα ἢ τιμὴ νὰ ὑποφέρῃ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἰσχύσῃ ποτὲ ἢ κακία τοῦ κόσμου νὰ ματαιώσῃ τὸν ἔνθεον ζῆλον; Ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ ἀποστολῆς, ὁ λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔχει παρὰ πάσῃων νὰ ὑμνῇ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἀντιτάσῃ εἰς τὴν κακίαν τοῦ κόσμου τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀκραφνῆς ἀποστολικὸς τρόπος τοῦ φέρεσθαι.

Κ.

Η Α. Μ. Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗΝ

Ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης Παρασκευῆς, 21ης Μαΐου, ἡ νῆσος Λέσβος διήλθεν ἡμέρας ζωηροτάτης συγκινήσεως καὶ χαρᾶς. Διότι ὄχι μόνον ἐτέλεσε τὴν ἑτησίαν αὐτῆς πανήγυριν πρὸς τιμὴν τοῦ πολιούχου τῆς Μυτιλήνης, τοῦ νεομάρτυρος Ἁγ. Θεοδώρου, ἀλλὰ καὶ διότι τὴν περιέσμενον ταύτην ἔορτιον συνέλευσιν ἐλάμπρυνεν ἐφέτος ἡ παρουσία τοῦ Προέδρου

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου.

Προσκληθεῖς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ἰακώβου ἀφίκετο εἰς τὴν νῆσον περὶ ὥραν 11ην τῆς προπαρελθούσης Παρασκευῆς, ἑορτῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἀφοῦ ἐν Χίῳ, λίαν πρῶτῃ προσεγγίσαντος τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, τῶν πολιτικῶν καὶ δημοτικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν. Πλήθη λαοῦ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἀπὸ πρῶτας εἶχον συρρεύσει εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Μυτιλήνης διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Προεδροκόμη τῆς Ἐκκλησίας. Ἄπασαι δὲ αἱ ἀρχαὶ τῆς νήσου, ἡγουμένων τῶν δύο ἱεραρχῶν αὐτῆς, τῶν Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης καὶ Μηθύμνης, ἐπιβάσαι βενζινοπλοίου, ἐσπευσαν ἔξω τοῦ λιμένος πρὸς προὔπαντήσιν του. Ἐξαιρετικῶς συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ στιγμή τῆς συναντήσεως ἐπὶ τοῦ πλοίου τῶν ἐπισήμων μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ συμβουλίου Μυτιλήνης λόγιος κ. Δ. Βερναρδάκης ἐχαιρέτισε τὴν Α. Μ. ἐκ μέρους τῆς πόλεως, εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Διερχομένων τὰ πρὸς Ὑμᾶς βαθύτατα αἰσθήματα τοῦ Δήμου Μυτιλήνης καὶ ὁλοκλήρου τοῦ λεσβιακοῦ λαοῦ, προσφωνῶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα διὰ τοῦ «ὡς εὖ παρέστητε». Εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανοι, διότι ἠὲδοκῆσατε νὰ λαμπρύνετε τὴν νῆσόν μας διὰ τῆς αἴγλης τῆς σεπτῆς παρουσίας Σας. Ἡ πολυσχιδῆς Ὑμῶν δρᾶσις, ὡς ἐκκλησιαστικοῦ ἀρχηγοῦ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ὡς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκοῦ εἶναι τοιαύτη, ὥστε οἱ πενιχοὶ μου λόγοι δὲν καθίστανται ἱκανοὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν διὰ ν' ἀνταποκριθοῦν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἀνεκτιμῆτων ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας ἀπὸ μακρᾶς ἤδη σειρᾶς ἐτῶν προσφέρετε εἰς τὴν ἐπιστήμην, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸ ἔθνος».

Ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησε θεομῶς εὐχαριστῶν καὶ ἐκφράζων τὴν χαρὰν του, διότι τῷ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἔνδοξον καὶ ἱστορικωτάτην νῆσον. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλοῖον εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα. Ἄμα τῇ ἀποβίβασει εἰς τὴν παραλίαν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, ὑπὸ τοὺς ἡχους τῆς μουσικῆς, ἀπένειμε τὰς νενομισμένας τιμὰς, τὸ δὲ πλῆθος ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ συνώδευσεν ἐν μακρᾷ πομπῇ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον μέχρι τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ, ἐνθα ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῆς δοξολογία καὶ ἐψάλη ἡ «φήμη» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῶν δύο ἱεραρχῶν τῆς νήσου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπαντῶν εἰς τὸν θεομὸν χαιρετισμὸν τοῦ Μητροπολίτου Μυτιλήνης, ἐξῆρσε τὴν πατροπαράδοτον εὐσέβειαν τοῦ λαοῦ τῆς Λέσβου, εἰς ὃν μετέδωκε τὴν εὐλογίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἠὲχαρίστησε δὲ ἐπὶ τῇ θεομῇ δεξιῶσει, ἣν παρεσκευάσεν εἰς αὐτὸν ὁ εὐσεβὴς λαός. Παρέστησε ζωηρῶς τὴν μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον δημιουργηθεῖσαν θρησκευτικὴν κατάστασιν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκ τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ πολέμου κατὰ τῆς θρησκείας, ὑπέδειξε δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐμμοῆς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς

αὐτῶν ἐν τῇ ζωῇ, ἦτις μόνον δι' αὐτῶν ἀποκτᾶ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς. Μετὰ τὴν δοξολογίαν τὰ πλήθη τοῦ κόσμου, ἀνερχόμενα εἰς τὸ μητροπολιτικὸν μέγαρον, ὑπέβαλλον ἐπὶ μακρὸν τὰ σέβη των εἰς τὸν πρωθιεράρχην τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 1600ῆς ἐπετείου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου χριστιανοῦ αυτοκράτορος, ὁ Μακαριώτατος ἐνώπιον τῶν λογίων τῆς Μυτιλήνης καὶ πυκνωτάτου ἀκροατηρίου ὠμίλησεν ἐπὶ μίαν ὥραν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Πανθέου» περὶ Μ. Κωνσταντίνου, παραστήσας τὴν ὅλως ἔξαιρετικὴν σημασίαν τῆς μεγάλης αὐτοῦ προσωπικότητος, εἶτα δ' ἐπεσκέφθη τὸ *Βοστάνειον Ἰερὸν Νοσοκομεῖον*. Ἡ ἐκ τοῦ ὑπερόχου καταστάσεως τοῦ ἐντύπωσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑπῆρξε βαθεῖα. Διότι τὸ Βοστάνειον Νοσοκομεῖον, ὑφούμενον ἐπιβλητικὸν ἐπὶ μαγευτικῆς τοποθεσίας, ὄχι μόνον ἐκ θεμελίων ἀνηρέθη χάρις εἰς τὴν ἀκάματον δραστηριότητα τοῦ Μητροπολίτου Ἰακώβου, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπὸ ἀπόψεως λειτουργίας καὶ ἐμφανίσεως πρὸς μόνον τὰ ἄριστα τῆς πρωτευούσης δύναται νὰ συγκριθῇ.

Τὴν ἐπομένην ὁ Μακαριώτατος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ τοῦ στρατηγοῦ κ. Γ. Παπαστεργίου, ἐπεσκέπτετο καὶ νέον φιλανθρωπικὸν ἴδρυμα τῆς νήσου, ὑπὸ περάτωσιν εὐρισκόμενον, τὸ παρὰ τὴν κωμόπολιν Ἀγιάσσον σανατόριον «Υγεία», καρπὸν καὶ αὐτὸ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ θερμουργοῦ ἱεράρχου τοῦ τόπου. Τὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως λαμπρὸν ἴδρυμα τοῦτο ἐγείρεται ἐντὸς ἀπεραντοῦ πενκῶνος εἰς μέγα ὕψος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, μέλλει δὲ νὰ καταστήσῃ τὴν ὠραιότατην κωμόπολιν κέντρον ζωηρᾶς κινήσεως. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸ περιειργάσθη λεπτομερῶς καὶ συνεχάρη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης δι' αὐτό. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς Ἀγιάσσον ἐπεφυλάχθη διὰ τοὺς ξένους ἐκκλησιαστικὴ ὑποδοχὴ. Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς κωμοπόλεως, ἡγουμένον τῶν μαθητῶν, τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ κλήρου μετὰ ἐξαπτερύγων, ἐξῆλθεν εἰς τὰ πρόθυρα αὐτῆς, διὰ νὰ δεχθῇ τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριώτατου πατρός. Ἐκεῖθεν δ' ἐν πομπῇ ὑπὸ τοὺς χαρμωμένους ἤχους τῶν κωδῶνων κατηνύθησαν ἅπαντες περὶ εἰς τὸν ἱστορικὸν ναὸν τῆς Παναγίας, ἔνθα, μετὰ τὴν τελεσθεῖσαν δοξολογίαν καὶ τὸν πολυχρονισμὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, εὐγνώμων μαθητῆς, ὁ πρωτοπρεσβύτερος Ἐμμ. Μυτιληναῖος, ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος Ἀγιάσσου, ἐχαιρέτισε διὰ συγκινητικῶν λόγων τὸν παλαιὸν αὐτοῦ διδάσκαλον. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, μὲ καταφανῆ τὴν συγκίνησιν καὶ αὐτός, ἀπήντησεν εὐχαριστῶν καὶ ἐξαίρων τὴν ποιμνολογίαν ἐκδηλουμένην εὐσέβειαν τοῦ πληθυσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν θρησκευτικῇ σιγῇ ἤκουε τοὺς πατρικοὺς λόγους τοῦ ποιμενάρχου. Συνεχάρη αὐτόν, διότι κατέχει τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ὑπέδειξε δὲ ὅτι ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔχει καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ζῇ βίον ἀντάξιον πρὸς τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην τῆς θείας χάριτος. Ἀκολούθως εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ναοῦ ἐδέχθη πάντας τοὺς προσελθόντας, ἐν οἷς καὶ τινες τῶν παλαιῶν μαθητῶν. Διότι πανταχοῦ τῆς νήσου ὁ Ἀρ-

χιεπίσκοπος εὖρε μαθητὰς αὐτοῦ Καθηγητὰς καὶ Διδασκάλους καλῶς ἐργαζομένους. Τὴν μεσημβρίαν ὑπὸ παχύσμιον πλάτανον παρετέθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου γεῦμα εἰς τὸν «κῆπον τῆς Παναγίας».

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν μέγαν ἐσπερινὸν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς πόλεως Μυτιλήνης, μεθ' ὃν ὁ Μητροπολίτης Ἰακώβος παρουσίασεν εἰς αὐτὸν τὸν ἐφημεριακὸν τῆς πρωτευούσης κλήρον ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ. Ἐξαιρετικῆς σημασίας καὶ σοβαρότητος ὑπῆρξαν οἱ λόγοι αὐτοῦ πρὸς τοὺς στρατιώτας τούτους τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας. Τοὺς ἀπεκάλεσε συνεργάτας τῶν ἐπισκόπων ἐν τῇ ποιμαντορίᾳ, ἰδιαζόντως δ' ἐτόνισεν ὅτι καὶ τοῦ ἀγραμμάτου κληρικοῦ ἢ ἐπίδρασις δύναται νὰ εἶναι μεγάλη ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, ἐφ' ὅσον καὶ ὁ ὑστερῶν κατὰ τὴν μόρφωσιν κληρικὸς δύναται εὐγλώττως νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸ ποίμνιον διὰ τῶν καλῶν ἔργων καὶ τοῦ ἠθικοῦ βίου του, ἅτινα καὶ μόνον ἐπηρεάζουν ἀποφασιστικῶς τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν. Ὑπομιμήσκων τὸ τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὅτι ὁ βίος τοῦ πνευματικοῦ ποιμένου δέον νὰ εἶναι «ζῶσα καὶ σιωπῶσα παραίνεσις», συνέστησεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἄμωμον βίον καὶ προσέθηκεν ὅτι οἱ κληρικοί, κατ' ἐξαιρέσιν πρὸς τοὺς ἄλλους, οὐδεμίαν τῶν παρεκτροπῆν δύναται νὰ δικαιολογήσουν, ἐπικαλούμενοι καὶ αὐτοί, ὡς οἱ ἄλλοι, τὴν ἀνθρωπίνην των φύσιν καὶ ἀδυναμίαν. Τέλος ἀνεκίνωνσεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔπασσε μεριμνῶσα περὶ τῆς πνευματικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Ἡ ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἱεράρχου ἐντύπωσις ὑπῆρξε βαθεῖα.

Ἡ Κυριακὴ, 23ῃ Μαΐου, ἦτο ἡμέρα μεγάλων συγκινήσεων καὶ διὰ τὸν λαὸν τῆς Μυτιλήνης, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῆς ὑπαίθρου κατελθόντας ἐν τῷ μεταξὺ πολυπληθεῖς προσκυνητὰς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὴν πρωΐαν, συλλειτουργούντων καὶ τῶν δύο τῆς νήσου ἱεραρχῶν, ἐν μέσῳ πυκνωτάτου ἐκκλησιασματος ἐτέλεσε τὴν θεῖαν λειτουργίαν, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ὁποίας, κατέφθασεν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὸν ναὸν καὶ ὁ ἀναμενόμενος ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς κ. Κ. Γεωργακόπουλος, λαβὼν ἀμέσως θέσιν δεξιὰ τοῦ δεσποτικοῦ θρόνου. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα, παραστήσας τὴν σημασίαν τῆς θρησκείας ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐξάρας τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου, οὗτινος τὸ ἱερὸν λείψανον σφίζεται ἀπεραιον. Ἡ μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐπακολουθήσασα διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως λιτανεῖα ὑπερέβη πᾶσαν προηγουμένην εἰς λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν, καταδείξασα ἅμα καὶ πόσον βυθέως εἶναι ἐρριζωμένον τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ μακρὰ πομπή, περιλειομένη ἐν μέρει ὑπὸ τμημάτων στρατοῦ, παρουσίασε θέαμα σπάνιον διὰ τὴν νῆσον. Προηγούντο ἅπαντα τὰ σχολεῖα τῆς πόλεως καὶ ὁ κλήρος μετὰ τῶν ἐξαπτερύγων καὶ τῶν λαβάρων, μεθ' ἃ ἐντὸς ἀργυρᾶ: θήκης ἐσέρχεται ὑπὸ κληρικῶν τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἀκολουθοῦμενον

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν μέσῳ τῶν δύο τῆς νήσου ἱεραρχῶν εἶπετο ἀμέσως ὁ ὑπουργὸς κ. Γεωργακόπουλος, ὁ μέραρχος κ. Παπαστεργίου, αἱ ἀρχαὶ τῆς νήσου ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ καὶ πλήθος λαοῦ, ὅστις, παρὰ τὸν καυστικὸν ἥλιον καὶ τὴν πολύωρον ἀπὸ πρωΐας καταπόνησίν του, ἐν θρησκευτικῇ κατανύξει παρηκολούθησε τὴν περιφορὰν τῶν λειψάνων τοῦ πολιούχου του. Ἡ πομπὴ ἐπανεκάμψεν εἰς μητροπολιν περὶ ὥραν 1 μ. μ. ὅτε καὶ διελύθη. Πρὸ τοῦ ναοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης ἐξέφρασε τὴν μεγάλην του εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰν ἐκ τῆς διεξαχθείσης ἐορτῆς καὶ ἠὲ εὐχαρίστησε τὸν τε Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὸν κ. Ὑπουργὸν διότι διὰ τῆς παρουσίας των προσέδωκαν εἰς αὐτὴν ἐξαιρετικὴν αἴγλην. Εἰς τὸ μητροπολικὸν μέγαρον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης παρέθηκε γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μηθύμνης καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Κατ' αὐτὸ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συνεχάρη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης διὰ τε τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ δρασίαν, δι' ἧς κατεκόσμησε τὴν Λέσβον διὰ λαμπρῶν ἰδρυμάτων. Περὶ ὥραν 6ην ἀπογευματινὴν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Μυτιλήνης, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τοῦ στρατηγοῦ-μεράρχου καὶ ἄλλων ἐπισήμων, παρίστατο εἰς σεμνὴν τελετὴν ἐν τῷ Διδασκαλεῖῳ τῆς Μυτιλήνης. Ἡ μουσικὴ τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρατάξεως τῶν μαθητῶν ἐχαιρέτισε τὴν ἀφιξίν τῶν ἐπισήμων. Ὁ Μακαριώτατος, μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ὑπὸ μαθητῶν ἐκτέλεσιν ἁσμάτων τινῶν καὶ τοὺς θερμοὺς λόγους, οὗς πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς ἐπισκέπτας ἀπηύθυνεν ὁ ζηλωτὴς διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου θεολόγος κ. Ἰω. Φραγκούλης, καίτοι κατάκοπος ἐκ τῆς πρωϊνῆς ἔξαντλητικῆς τελετῆς, ἀνεβλῶν τὸ βῆμα ὠμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τοὺς διδασκαλιστὰς περὶ τῆς σημασίας τοῦ διδασκάλου ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ὡς ἐτόνισεν, ὁ διδάσκαλος δὲν εἶναι ἀπλοῦς ἐπαγγελματίας, ἀλλὰ ἀπόστολος. Παρέστηεν ζωηρῶς τοὺς δεσμούς, οἱ ὅποιοι ἀνέκαθεν συνέδεσαν ἀροῆκτως Ἐκκλησίαν καὶ Παιδείαν ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἔθνει, καταλήγων δὲ συνέστησεν, ὅπως ἐν τῇ ἀποστολῇ των οἱ διδάσκαλοι πάντοτε ἔχωσιν ὡς ὁδηγὸν τὸ φῶς τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Ἀκολούθως ὠμίλησεν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Ἡὐχαρίστησε κατ' ἀρχὰς τὸν Μητροπολίτην κ. Ἰάκωβον διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν εἰς αὐτὸν εὐκαιρίαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ν' ἀποθανιμάσῃ τὴν θρυλουμένην κοινωνικὴν του δρασίαν, ἀναφερόμενος δ' εἶτα εἰς τὰς ὑπερβελτιώσεως τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως προσπαθείας τῆς ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, παρέσχε τὴν εὐχάριστον εἶδρσιν, ὅτι 1400 περίπου διδασκαλοὶ μέλλουν νὰ ἀπορροφηθοῦν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκπαιδεύσεως. Τέλος, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς ἐκείνης, ὁ διευθυντὴς κ. Φραγκούλης ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς παρισταμένους ἀπόφασιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου νὰ βραβεύσῃ ἐκείνον ἐκ τῶν διδασκαλιστῶν, ὅστις θὰ ἠρίστειεν εἰς τὴν προφορικὴν ἀπολυτήριον διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν.

Τὴν Δευτέραν, 24 Μαΐου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων ἐξέδραμνεν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης Καλλονῆν, εὐρεθεῖς ἐν μέσῳ νέων ἐκδηλώσεων εὐσεβείας καὶ σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ τῶν πέριξ. Μετὰ τὴν γενομένην ἐν τῷ ναῷ δοξολογίαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μηθύμνης ἐχαιρέτισε τὸν Μακαριώτατον καὶ ἠὲ εὐχαρίστησεν αὐτὸν διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, ἀπαντήσας δὲ ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε πατρικὰς νουθεσίας πρὸς τὸν κατακλύσαντα τὸν ἱερὸν ναὸν εὐσεβῆ λαόν. Ἀκολούθως ἐπεσκέφθη τὰ Σχολεῖα τῆς Καλλονῆς μετὰ τοῦ Σεβ. Μηθύμνης καὶ τοῦ συνοδευόντος αὐτὸν μεράρχου κ. Παπαστεργίου. Ἐκεῖθεν δὲ κατηύθυνθησαν ἅπαντες πρὸς τὴν ἔξω τῆς πόλεως κειμένην ἱστορικὴν μονὴν τοῦ Ἀσιμῶτος, τὴν ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ καὶ εἶτα ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης ἁγίου Ἰγνατίου Ἀγαλλιανοῦ ἰδρυθεῖσαν (1527), ἔνθα μετὰ εὐχαριστήριον δέησιν ἐν τῷ ναῷ ὁ ἠγούμενος τῆς Μονῆς προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον, ἐκφράσας τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς ἀδελφότητος διὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ. Ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησε βαθέως συγκεκριμένος, διότι ἠτύχησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἱερὸν καθίδρυμα τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου Ἀγαλλιανοῦ, οὐπὶνος ἐξῆρσε τὴν τ' ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν δρασίαν. Μετὰ τοῦτο ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Μονῆς καὶ ἐξήτασε τοὺς πολυτίμους αὐτῆς κώδικας. Ἐν τῇ Μονῇ παρετέθη γεῦμα εἰς τοὺς ἐπισκέπτας μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης καὶ ὁ κ. Ὑπουργός, ἐλθόντες ἐξ Ἀγιάσου. Ἐκ Καλλονῆς ὁ Μακαριώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μηθύμνης καὶ τοῦ μεράρχου ἐπεσκέφθη τὴν λαμπρὰν Κοινότητα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἧς πάντες οἱ κάτοικοι, ἐξελθόντες εἰς προὔπαντήσιν αὐτοῦ, ὠδήγησαν τοῦτον εἰς τὸν ναόν. Ἐκεῖ ὁ Μακαριώτατος, ἐπιλαβόμενος τῆς εὐκαιρίας, ὠμίλησε καὶ πάλιν εἰς τὸν λαόν, συστήσας ἐμμονὴν εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις, εἶτα δὲ περιστοιχίζόμενος ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐπεσκέφθη τὰ θανατάσια κτίρια τῶν νέων σχολείων καὶ τὴν λέσχην τοῦ χωρίου, ἀπκομίσας ἐκ πάντων ἐντυπώσεις ἀρίστας. Ἐρωτήσας ἐὰν λειτουργῇ συσσίτιον ἀπόρων μαθητῶν εἰς τὸ σχολεῖον, ἤκουσεν ὅτι μαθηταὶ ἄποροι δὲν ὑπάρχουν, διότι αἱ εὐποροὶ οἰκογένειαι συντρέχουν τὰς ἀπόρους! Ποῖον ἀληθῶς συνείδημα χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης δὲν κρύπτεται μέσα εἰς τὴν ἀφελῆ ἐκείνην φράσιν! Τὴν ἐσπέρον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρεκάθησεν εἰς τὸ ὑπὸ τῶν λειτουργῶν τῆς μέσης Ἐκπαιδεύσεως πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας παρετεθὲν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν «Ὀλυμπίων» Μυτιλήνης δεῖπνον, ἐν μέσῳ αἰετοσφαίρας μεστῆς πατριωτικῶν ἐκδηλώσεων, εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ.

Ἡ Τρίτη, 25η Μαΐου, ὑπῆρξεν ἡ τελευταία τῆς παρουσίας τοῦ Μακαριώτατου εἰς τὴν ὠραίαν νήσον ἡμέρα. Τὴν πρωΐαν μετὰ τοῦ Σεβ. Μυτιλήνης ἐτέλεσε τρισάγιον ἐπὶ τῶν πέντε πατριαρχικῶν καὶ μητροπολιτικῶν τάφων, οἵτινες ἀπῄκεινται ὀπισθεν τοῦ ἁγ. Βήματος τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ, ἀφοῦ δὲ ἐδέχθη τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους, ἐξῆλθε μετ' ὀλίγων μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἰα-

κόβου εἰς ἐπίσκεψιν τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν τῆς πόλεως καταστημάτων. Οὕτω ἐπισκέφθη τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, τὰ Δημοτικὰ σχολεῖα, τὰ Γυμνάσια ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ τὸ Πρακτικὸν Λύκειον, γενόμενος πανταχοῦ δεκτὸς μετὰ μεγάλης χαρᾶς ὑπὸ τῆς μαθητιώσης νεολαίας. Αἱ μαθήτριά του ἔψαλλον τὴν «φήμην» τοῦ Πρωθυεράρχου, ὅστις ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὰς καὶ τοὺς μαθητὰς πατρικὰς νουθεσίας. Εἶναι πρὸς τιμὴν τῆς Λέσβου τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν κρατικὴν μέριμναν εἰς τὰ ἔργα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας, διὰ τὰ ὅποια πάντα μία ὑπάρχει κοινὴ ψυχὴ, μεριμνῶσα καὶ κατευθύνουσα, ἡ ψυχὴ τοῦ Μητροπολίτου Ἰακώβου. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναρροπίζων τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ ὁ παρορμῶν αὐτὴν εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ χριστιανικὰς θυσίας.

Τὴν μεσημβριάν μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ὁ Μακαριώτατος παρεκάθησεν εἰς γέφυρα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Καὶ περὶ ὥραν 2,45', ἔπειτα ἀπὸ ὀλιγοήμερον παραμονήν, μεστὴν ὕμῳ ἀγαθῶν ἐντυπώσεων καὶ ἐλπίδων, ἡ Μυτιλήνη ἐν συγκινήσει προέπεμπε εἰς Ἀθήνας τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸν καὶ τὸν πολυφίλητον ἱεράρχην της. Τὸ φέρον αὐτοὺς ἀτμόπλοιο μετὰ τινος ὥρας, ἠγκυροβόλησεν εἰς Χίον, ἐκεῖ δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως, ἀνεληθόντες ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐχαιρέτισαν αὐτοὺς καὶ συνώδευσαν ἐξεληθόντας εἰς τὴν πόλιν. Ἐπισκέφθησαν τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγρον, τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν, τὰ Σχολεῖα καὶ τὴν Β.βλιοθήκην τῆς πόλεως, γενόμενοι δεκτοὶ ἐν μέσῳ ἐνδείξεων ἀπειρου εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ. Ἀπῆλθον δὲ περὶ ὥραν θην μ.μ. καὶ τὴν ἐπαύριον ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας.

ΦΙΛ. Ε. ΚΑΡΑΜΑΝΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ κράτος καὶ τὰ ὄρφανά.

Ἐκ τοῦ κατ' αὐτὰς δημοσιευθέντος ἀπολογισμοῦ τῆς κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν κρατικῆς προνοίας προκύπτει εὐρεῖα, πράγματι, καὶ λελογισμένη ἢ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Προνοίας παρασχεθεῖσα εἰς τὰ ἀπροστάτητα παιδιά μέριμνα τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας. Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς κρατικοῖς Ὀρφανοτροφείοις τυχόντων περιθάλψεως καὶ ἐκπαιδύσεως ὄρφανῶν ἠδὲξήθη, καὶ τὸ εἶδος τῆς μορφώσεώς των ἐυστηματοποιήθη κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀποβαίη ἀσφαλὴς ἢ ἀποκατάστασις των, ἰδίως τῶν τυχόντων γεωργικῆς ἐκπαιδύσεως, διὰ τὴν παραγωγικὴν εἰς τὴν κοινωνίαν ἀπόδοσιν των.

Ἀνασύνδεσις.

Ὁ ἑλληνικὸς θρησκευτικὸς κόσμος σημειώνει μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς Ἄγιον Ὄρος. Ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν ἀκόμη χρόνων εἶνε ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν μετὰ τόσους αἰῶνας ἑλλην Βασιλεὺς ἐπισκέπτεται τὰ ἱερὰ σκηνώματα τῆς ἰδιοτύπου καὶ ἰδιορροῦμου ἐκείνης μοναστικῆς συμπολιτείας, τὴν ὁποίαν ἐπηξεν ἐν τῇ

χερσινήσῳ τοῦ Ἄθω πρὸς δώδεκα καὶ πλέον ἐκατομνηστίδων ὁ ἑλληνοχριστιανικὸς ἀσκητισμὸς καὶ ἐπλούτισε καὶ ἐμεγάλυνεν ἢ βαθεῖα τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου εὐσέβεια. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος ὁ Β', διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του ταύτης ἀνασυνδέων τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς Ἑλλάδος πρὸς τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ἐν τῇ αὐτοπροσώπῳ ἐπὶ τόπον παρακολουθήσει τῶν λατρευτικῶν παραδόσεων τῆς ἐλληνικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὧν τὸ νῆμα τηρεῖται συνεχῆς ἐν Ἄγιῳ Ὄρει, τεκμηριοὶ σταθερᾶν καὶ ἀδιάπτωτον τὴν ἐλληνικὴν βασιλικὴν εὐσέβειαν, παραδειγματίζων οὕτω καὶ τὸ ὑπήκοον εἰς τὴν ἀκλόνητον εἰς τὰ πάτρια ἐμμογήν.

Ἡ γενικὴ διεύθυνσις τῆς δημοτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ ἐκπαιδύσεως ἀπέλυσε πρὸς τὰ διδασκαλεῖα τῆς χώρας ἐγκύκλιον περιλαμβάνουσαν τὰς ἀκολουθοῦσας ὁδηγίας: «Οἱ καθηγηταὶ τῆς Γεωγραφίας ὀφείλουσιν εἰδικώτερον νὰ σπουδάζωσι τὰς χώρας τὰς βοηθησάσας τὴν Ἰσπανίαν, ἤτοι τὴν Ἑνωσιν τῶν Ρωσικῶν Δημοκρατιῶν καὶ τὸ Μεξικόν. Οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἱστορίας θὰ ἐπανορθώσωσι τὰς παλαιὰς ἰδέας καὶ θὰ ἐξηγήσωσι πῶς οἱ καταπιεζόμενοι λαοὶ ἀπελευθέρωθησαν ἀπὸ τῶν τυράννων των. Οἱ καθηγηταὶ τῶν οικονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐπιστημῶν δέον νὰ στρέψωσιν εἰδικὴν τὴν προσοχὴν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ μαρξισμού. Καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Παιδαγωγικῆς θὰ ἀναθεωρήσωσι τὸ δόγμα τῆς παλαιᾶς σχολῆς ὡς καὶ τὰς κλασικὰς ἰδέας περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τῆς παιδαγωγώσεως. Ὅσοι τῶν καθηγητῶν δὲν ἦθελον συμμορφωθῆναι πρὸς τὰς ὁδηγίας ταύτας ὀφείλουσιν νὰ πορευθῶσι».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν λήξαν ἑβδομάδα εἰς τρεῖς συνεθρίας, ἐπιληφθεῖσα καὶ τῆς ἐξετάσεως γενικῶν τῆς ἐκκλησίας ζητημάτων.

—Διὰ Β. Διαταγμάτων διαρτίσθησαν μέλη τῶν Ἐπισκοπικῶν Δικαστηρίων α) τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος τακτικὰ μὲν οἱ ἀρχιμ. Ἰωακείμ Σμυρνιώτης καὶ αἰδεσ. Νικόλαος Ἰωάννου, ἀναπληρωματικὰ δὲ οἱ αἰδεσ. Ἀλεξ. Πέππος καὶ Βασίλειος Κυριαζῆς· β) τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Φλωσίνης τακτικὰ μὲν οἱ ἀρχιμ. Νικόλ. Μελίδης καὶ αἰδεσ. Χρῆστος Παπακωνσταντίνου, ἀναπληρωματικὰ δὲ οἱ ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ἰωάννου καὶ αἰδεσ. Δημήτρ. Δράμπης· γ) τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως τακτικὰ μὲν οἱ ἀρχιμ. Ἄντ. Ζυμπουλέσης καὶ αἰδεσ. Νικόλ. Κυθωνιάτης, ἀναπληρωματικὰ δὲ οἱ αἰδεσ. Δημοσθένης Θεοδορίδης καὶ Ἐμμ. Πύρρον· δ) τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐλασσῶνος τακτικὰ μὲν οἱ ἀρχιμ. Νεόφυτος Σάρορος καὶ αἰδεσ. Χρ. Παπαζήσης, ἀναπληρωματικὰ δὲ οἱ αἰδεσ. Ἰωάννης Παπαστεργίου καὶ Δημήτριος Κόκαλης, καὶ ε) τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ζιχνῶν τακτικὰ μὲν οἱ αἰδεσ. Ἄν. Παρούσης καὶ Ἄντ. Παπανικολάου, ἀναπληρωματικὰ δὲ οἱ ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κερετάλης καὶ αἰδεσ. Δημήτρ. Χατζηκυριάκου.

—Διὰ Β. Διατάγματος ἀπνευμήθη χάρις εἰς τὸν ἱερέα Νικόλαον Χαριλάμπου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Πατρῶν.

—Διὰ Β. Διαταγμάτων ἰδρύθησαν αὐτοτελεῖς ἐνορίας α) ἐν τῷ συνοικισμῷ Πλαταμώνος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κίτρους, μετ' ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος καὶ ἐν τῷ χωρίῳ Παλαιὰ Κουτσούφλιανη τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Γρεβενῶν μετ' ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τῶν ἁγίων Πάντων.

—Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου δεκαήμερος ἀπουσίας ἄδεια δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

—Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπαντήσα εἰς ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, σχετικὸν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας

γανομένην έκδοσιν τοῦ «Συμποσίου» τοῦ Πλάτωνος μετὰ Εἰσαγωγῆς τοῦ κ. Ἰ. Συκουτῆ, δηλοῖ ὅτι «θέλει προβῆ προσεχῶς εἰς νέαν έκδοσιν τοῦ «Συμποσίου» τοῦ Πλάτωνος ἀπληλαγμένην παντὸς χωρίου, δυναμένου νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸ κοινὸν αἰσθημα τὸ τε θρησκευτικὸν καὶ τὸ κοινωνικὸν καὶ νὰ προκαλέσῃ θλιβεράς παρεξηγήσεις».

—Τὴν 20ην Ματοῦ π. μ. ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ἰ. ναῷ Λαβαδειας ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία ἱερουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Λαρίσης κ. Δωροθέου, Θήρας, κ. Ἀνθίμου καὶ Φωκίδος κ. Ἀθανασίου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εικοσιπενταετοῦς Ἀρχιερατικῆς διακονίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λαβαδειας. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ταύτην παρέστησαν ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως Λαβαδειας, ἀνώτεροι δημόσιοι λειτουργοί, τὰ κοινοτικά Σωματεία καὶ πλῆθος λαοῦ διὰ νὰ τιμήσῃ καὶ εὐχρηθῶσιν τὸν Ποιμανάρχην των. Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐτελέσθη ἐν τῷ αὐτῷ ἰ. ναῷ Δοξολογία ὑπὲρ τοῦ ἐορτάζοντος Μητροπολίτου εἰς τὸ τέλος δὲ αὐτῆς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Δωρόθεος προσεφώνησε τὸν γέγοντα Μητροπολίτην Θηβῶν καὶ Λαβαδειας κ. Συνέσιον, ἀπήνησε δὲ ὁ ἐορτάζων. Μετὰ ταῦτα οἱ Μητροπολιταὶ Λαρίσης, Θήρας καὶ Φωκίδος προσέφερον εἰς τὸν ἐορτάζοντα Μητροπολίτην ἀναμνηστικὸν δῶρον, Ποιμαντορικὴν εἴβδον χρυσοῦν, ἐν δὲ τῷ γούματι ὁ Μητροπολίτης Θήρας κ. Ἀνθίμος ἐγράψεν πρόποσιν ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱ. Συνόδου συνεχάρη αὐτὸν καὶ ἠύχθη ὅπως ἐορτάξῃ καὶ τὴν πεντηκονταετίαν. Τὸν ἐορτάσαντα συνεχάρησαν ἐπισκοπικῶς ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ Μητροπολιταί, οἱ Πρόεδροι διαφόρων Κοινοτήτων καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Περιαιτέρω παραθέτομεν τὰς σχετικὰς προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις.

Προσφωνήσις τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης

«Οἱ Θεηγοροὶ Προφῆται Ἠσαίας καὶ Ἰερεμίας ἄρχοντες σήμερον τοῦ ἐορτασίου χοροῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ καὶ μεγάλῃ. Καὶ πρὸς Σὲ μὲν, Σεβασμιώτατε, τὴν φίλην καὶ ἱερὰν κορυφὴν, ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν Προφητῶν ἀπευθῆναι τὴν ἦν ἐπραγματοποίησας ἀλήθειαν, «ὡς ποιμὴν ποιμανεὶς τὸ ποίμνιον σου καὶ τῷ βραχίονί σου συνάξεις ἄρνας καὶ βαστάσεις ἐν τῷ κόλπῳ σου», πρὸς Σὲ δὲ Χριστιανικὴ Κοινωνία τῆς Ἰερᾶς ταύτης Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λαβαδειας ὁ Ἰερεμίας ἐξ ἄλλου ἐπαναλαμβάνει τὴν θείαν ὑπόσχασιν, ἣ ὅποια ἐπραγματοποιήθη εἰς Σὲ, «καὶ δάσω Ὑμῖν ἄρχοντας κατὰ τὴν καρδίαν μου καὶ ποιμανοῦσιν ὑμᾶς μετ' ἐπιστήμης». Τέταρτον αἰῶνος συμπληροῦται σήμερον, ἀφ' οὗ γνάμη καὶ ψήφῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐγκρίσει τῆς Πολιτείας κατέστη, Σεβασμιώτατε Ἀδελφέ, κανονικὸς Ἰεράρχης τῆς κληρωθείσης σοι Ἰερᾶς ταύτης Μητροπόλεως. Κλητὸς καὶ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ Ἀπόστολος ἀνήλθες τὸ μεγαλοπρεπὲς ὕψος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς σκοπιάς, μόνην καὶ ἀποκλειστικὴν φροντίδα ἔχων, ὅπως, ἀπὸ ταύτης ἐπισκοπῶν, συνάγῃς τοὺς ἄρνας τῆς ἐμπιστευθείσης σοι λογικῆς ποιμνῆς, καὶ ὡς τύπον τοῦ Χριστοῦ ἐπέχων «τὸ πλανηθῆν ὀρειάλοισιν εὐρώων πρόβατον τοῖς ὄμοις ἀγαλαβῶν τῷ Θεῷ προσεγγύης». Κλητὸς καὶ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ διδάσκαλος ἐτάχθη εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἵνα, ὡς ἄλλη φίλεργος μέλισσα, συλλέγῃς τὰ εὐδία ἄνθη ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ λειμῶνος καὶ μεταδίδῃς εἰς τὰ πνευματικά σου παιδιὰ. Κλητὸς καὶ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ μυσταγωγὸς ἐτέθη, ὡς πρῶτος μεταδότης τῆς θείας Χάριτος εἰς τὸν Χριστιανικὸν λαόν, ὑπὲρ αὐτοῦ ἀναπέμπον εὐχῆς καὶ ἐπιδαψιλεύων αὐτῷ τὴν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν. Ἀποβλέψασα ἡ Ἐκκλησία πρὸς Σὲ, τὸν εὐπαίδευτον καὶ χρηστὸν κληρικόν, τὸν ἐπιδειχθέντα προκοπὴν ἐν τῷ βίῳ καὶ τῇ ἱερᾷ κλήσει, μαρτυρουμένην καὶ διὰ τῆς ἐξωθεν καλῆς μαρτυρίας, ἐπέτυχες πλήρως τοῦ σκοποῦ, καθόσον ἔφερες καὶ φέρεις πάντα ἐκεῖνα τὰ γνωρίσματα καὶ τὰ προσόντα, τὰ χαρακτηρισίζοντα τὸν καλὸν ποιμένα, καὶ τὰ ὅποια ἄριστα διαγράφει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν εἰς τὰς ποιμαντικὰς αὐτοῦ ἐπιστολάς. Ἀξιοθύμιστος τῇ ἀληθείᾳ εἶναι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν Ἁγίαν του Ἐκκλησίαν καὶ τὸν περιούσιον λαόν, τὸν ὅποιον οὐδέποτε

καταλείπει ἀπροσάτατον. Ἐγείρει καὶ ἀναδεικνύει ἑκάστοτε τὸν χρήσιμον ἄνδρα, ὡς ἄλλον Μωϋσῆν, ὀδηγὸν καὶ κυβερνήτην εἰς τὰς διαφόρους περιστάσεις. Τὸ μενόν, τὸ ὅποιον κατέλειπεν ἐν τῇ διοικήσει καὶ τῇ διαποιμάνσει τῆς Μητροπόλεως ταύτης ὁ πρὸς Κύριον μεταστάς Ἰερώνυμος Βλαχάκης, ὁ Θεὸς συνεπλήρωσε διὰ τῆς ἐκλογῆς Σοῦ ὡς Ποιμένος, Διδασκάλου καὶ Κυβερνήτου, ἵνα ἡ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ τούτου ἀνοδὸς Σου ἀποτελέσῃ συνέσειαν τῆς αἴγλης, ὑπὸ τῆς ὁποίας περισκομαίτο, οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐπαύξῃσιν ταύτης. Ἀλλὰ καὶ ὁ περιοσίσιος τοῦ Κυρίου λαός, τὸσον ὁ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ, καὶ ὅπου ἀλλαγοῦ ὑπηρετήσας, ἐνθα κατέλειπες καὶ φήμην ἀγαθωτάτην. ὑπόδειγμα γενόμενος ἀρετῆς καὶ ἐργασίας, ὅσον καὶ ὁ λαὸς τῆς Μητροπόλεως Σου, διέκρινεν ἐν τῇ ἐκλογῇ Σου ταύτῃ τὴν ἔγκρισιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν τῆς θαλας Προνοίας καὶ ἐν τῷ προσώπῳ Σου ἐθεώρησε τὴν ἀλήθειαν θριαμβεύουσαν, τὴν ἀρετὴν ἐκτιμωμένην καὶ τὴν ἱκανότητα βραβευομένην. Ἡ πεποίθησις αὕτη τοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐπιδοκιμασία τῆς ἐκλογῆς Σου παρουσιάζει τὴν ἐκφρασιν τῆς εἰσεως βουλῆς καὶ ἔχει τι τὸ ἱερὸν, τὸ ἐπιβλητικόν. Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ ἐπιδοκιμαζόμενος λαὸς τὴν ἐκλογὴν Σου. Ἡννόησας τὸ βάρος καὶ τὰς υποχρεώσεις τῆς ὑψηλῆς Σου Θεσεως. Συνησθάνθης τὸ μέγεθος τῆς τε ἀποστολῆς Σου καὶ τῶν περιστάσεων. Δὲν ὑπετίμησας τὸν ὄγκον καὶ τὴν σπουδαιότητα τῶν καθ' ἑκάστην ἐπασχολούτων τὸν ποιμαντάρχην ζητημάτων. Ἀντιμετώπισας τὰς δυσχερείας τῆς διοικήσεως. Δὲν ἀπαθαροῦνθης εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πνευματικοῦ πηδαλίου καὶ δὲν ἀπέκαμες ἀόκνως μέχρι τοῦδε ἐργαζόμενος τὴν ἐργασίαν τῶν ἀποστολῆν Σου. Ἡ σύνεσις καὶ ἡ περίνοια, ἡ πατρικὴ μέριμνα καὶ ἡ ποιμαντορικὴ φροντίς, ὁ Χριστιανικὸς ζήλος καὶ ἡ αὐταπάρνησις Σὲ κατέστησαν σεβαστὸν ποιμαντάρχην καὶ πνευματικὸν Πατέρα. Ἡ καθημερινὴ διδασχὴ, ἡ περὶ τὸ λέγειν εὐχέρεια καὶ εὐγλωττία καὶ ἡ χαρακτηριστικὴ στωμιλία Σὲ ἀνεβίβασαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν Σου εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν μεγάλων καὶ κλασσικῶν ρητόρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνεπιλήθτου καὶ ἡσόχου καὶ χριστιανικοῦ βίου Σου μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπέδρασεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν Σου καὶ διήγειρε τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν, ὅπως Σὲ ἀντιγράψωσι καὶ Σὲ μιμηθῶσι. Ὅντως ἐπραγματοποιήθη τὸ τοῦ Ἰερεμίου «Καὶ δάσω ὑμῖν ἄρχοντας κατὰ τὴν καρδίαν μου καὶ ποιμανοῦσιν ὑμᾶς μετ' ἐπιστήμης». Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτός τῶν αὐτηγῶς ἱεραρχικῶν σου καθηκόντων ἔργα πρόκεινται κήρυκας μεγαλόφρονος τῆς συγχρονισμένης ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποστολῆς Σου, ἀποδεικνύοντα ψυχικὸν μεγαλεῖον καὶ ἡ πραγματικὴν ἀντιλήψιν τῆς θέσεως Σου. Ἐργα φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῆς προνοίας, ἔργα ἀγάπης Χριστιανικῆς, ἐμφανίζοντα καρδίαν ἀγαπῶσαν, ἄνδρα εὐφρότερον ἀντιλαμβανόμενον τῆς ἀποστολῆς του. Πράγματι ἐπληρώθη, Σεβασμιώτατε, εἰς Σὲ τὸ τοῦ Ἰησοῦ, «Ὡς ποιμὴν ποιμανεὶς τὸ ποίμνιον σου καὶ τῷ βραχίονί σου συνάξεις ἄρνας καὶ βαστάσεις ἐν τῷ κόλπῳ σου». Ἐγένετο καὶ εἶσαι ἡ πλήρωσις πάσης πνευματικῆς ἀνάγκης τοῦ λαοῦ. Ὑπῆρξας καὶ ὑπάρχεις ἡ προσδοκία τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς Μητροπόλεως Σου. Ἡ Ἐκκλησία εὖθεν εἰς Σὲ ὅτι ἀνέμνηεν. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας Σὲ προβάλλει πρὸς μίμησιν εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους ἀδελφούς Σου καὶ συνεργάτας ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου. Τὸ πρόσωπόν Σου ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν, ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων Σου καὶ τὸ μελίχιον τοῦ χαρακτῆρός Σου Σὲ κατέστησαν σεβαστὸν Ἀρχιερέα, ἀγαπητὸν Διδάσκαλον, πολύτιμον σύμβουλον, εὐκρινὴ φίλον, ἄξιον τοῦ λαοῦ Πιμμένα, «ποιμαίνοντα μετ' ἐπιστήμης» κατὰ τὸν προφήτην Ἰερεμῆαν. Συγχαιρομεν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, διότι ἀριθμεῖ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς Ἰεράρχην σεμνόν, ἄξιον τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, διδάσκαλον ἐργατικώτατον, κυβερνήτην τῶν ψυχῶν δεξιότατον. Συγχαιρομεν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λαβαδειας, διότι ποιμαίνει αὐτὴν μετ' ἐπιστήμης Ἀρχιερεὺς ἐνδεδυμένους τὴν πάγχρυσον τῆναιον τῶν ἀρετῶν, πλήρης ἀγάπης καὶ χρηστότητος. Συγχαιρομεν σου, ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, διὰ τὴν μέχρι τοῦδε φαινήν ἀρχιερατείαν Σου, τὴν χριστιανι-

κήν εργασίαν Σου, τὴν ἀγαθοποιὸν δράσιν Σου. Μὰς συγκινεῖ ἰδιαιτέρως ἡ πρὸς Σε ἀγάπη τοῦ ποιμνίου Σου, μαρτυροῦσα περιστάτως τὴν πολλήν, τὴν πιστήν, τὴν ἀκαταλόγητον ἐργασίαν Σου ἐπὶ δλόκληρον εἰκοσιπενταετησίαν. Ταῦτα ἀποτελοῦσι καὶ τὰ ἐγγύγια τῆς μελλοντικῆς Σου ἐργασίας. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην σήμερον πιστῶν ἐργατῶν. Ἡ κοινωνία ὁμοίως ἔχει ἀνάγκην ὑπὲρ πάντων ἄλλην ἐποχὴν σήμερον τῶν κατολλήλων ὁδηγῶν. Ἡ σύμπραξις τῶν ὁμολογημένων ἁρετῶν Σου μετὰ τῆς πρὸς Σε ἀγάπης τοῦ λαοῦ, περὶ τὰ ὀφείλιμα δύνανται νὰ παρῶσθαι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τὴν ὁποίαν διατρέχομεν. Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πατρις ἔχουσι τὴν πεποιθήσιν ὅτι μετὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν θὰ ἐξακολουθήσῃς ἐργαζόμενος καὶ εἰς τὸ μέλλον με ἐτῶρον φρόνημα καὶ με ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον. ὡς μέχρι τοῦδε, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ τοῦτο Σε εὐχονται διαπύρως. Εἶ, ἐκ τῶν ὀρειότερων σταθμῶν τῆς ζωῆς σου, Σεβασμιώτατε, εἶναι καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετοῦς καρποφόρου ἀρχιερατείας περιστοιχίζεσαι ὑπὸ τοῦ πρεσβυτερίου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Μητροπόλεως Σου, ἀπαιτῶν τοῦ ἀμεριτοῦ τούτου σεβασμοῦ. Μετὰ χαρᾶς συμμετέχομεν καὶ ἡμεῖς τῆς δικαίας Σου ταύτης εὐφροσύνης. Ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν βλέπομεν ἐξωγραφημένην εἰς τὰ πρόσωπα πάντων, εἶναι διὰ Σε τὸ ἀνώτατον παράσημον τῆς ἀρχιερατικῆς Σου σταδιοδρομίας, ἀλλὰ ταῦτο χρόνος καὶ ἡ δύναμις καὶ τὸ θάρρος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς διακονήσεως τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως. Κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην καὶ εὐφρόσυνον συγκινήσιν παρ' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν συλλειτουργῶν Σου καὶ παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Μητροπόλεως Σου ἀναπέμπεται θερμώτατα εὐχὰς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύριον, ὅπως ἐπὶ ἔτη ὡς πλεῖστα ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀκμῇ ἀρχιερατεύῃς καὶ ἐπιδαψιλεύῃς τὸς πατρικὰς Σου εὐχὰς πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαόν, ὅστις μεθ' ἡμῶν Σε προσφωνεῖ ψάλλον Σουσιόν τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου τῆς Ἁγιοτάτης Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λαβραδείας, ἡμῶν δὲ Πατρὸς καὶ Ποιμενάρχου πολλὰ τὰ ἔτη».

Ἀντιφώνησις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λαβραδείας

«Δοξολογῶ τὸν Ὑψίστον, ὅστις με κατηξίωσε νὰ φθάσω ἐν ὑγείᾳ εἰς τὴν σημερινὴν ἡμέραν. Εὐχαριστῶ τοὺς Σεβασμιωτάτους ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς Λαρίσης, Θήρας καὶ Φωκίδος, τοὺς τιμῆσαντάς με κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ δεηθέντας ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ ἀδελφὸς ἅγιος Λαρίσης εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μοι ἀπευθύνῃ τοὺς πρὸ μικροῦ ὀρεοῦς λόγους, τονίας τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπην καὶ τὸν ζῆλόν μου. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ὁδηγηθεὶς ὑπὸ πατρὸς, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὑπηρετοῦντος, ἀφιέρωσα τὰς μικρὰς μου δυνάμεις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῆς φίλης Πατρίδος. Ὁ Θεὸς ἠδούκησε νὰ ἐπίδῃ ἐπὶ τὴν ἀσθένειάν μου καὶ με καταστήτῃ ἐργάτην ἐν τῷ ἀμπελῶνι Αὐτοῦ. Δόξαν καὶ πάλιν ἀναπέμπω Αὐτῷ καὶ αἶνον, διότι με ἤξωσε νὰ ἐκπληρώσω τὴν διακονίαν ταύτην ἐν τῇ ἀγίᾳ Του Ἐκκλησίᾳ. Εὐχαριστῶ καὶ ὑμᾶς, ἀγαπητὰ μου τέκνα, διὰ τὴν ἐκδηλουμένην πρὸς με ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσίν σας, ὅν πλεῖστα ἔχω δεῖγματα καὶ ἅτινα συνειλέσαν εἰς τὴν πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς μου. Εἶναι τὴν ἡμετέραν συγκινήσιν μου, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ συνεχίσω ἐπιπλέον. Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ πάλιν πάντας καὶ εὐχμαι, ὅπως ὁ Κύριος σκέπῃ καὶ διαφυλάττῃ ὑμᾶς ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐημερίᾳ καὶ εὐλογίᾳ ὑμῶν καὶ πάντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον».

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς ἐν τῷ Ὄρειῳ Ἀθηνῶν λειτουργήσεως σχολῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ἐγένοντο διαγωνισμοὶ καὶ ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν, παρέστησαν δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης καὶ Χαλκίδος. Ὁ διευθυντὴς καὶ καθηγητὴς τῆς σχολῆς κ. Παππᾶς ὁμίλησε, παραστήσας τὸ μέχρι τοῦδε συντελεσθὲν ἔργον τῆς σχολῆς καὶ εὐχαριστήσας τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς σχολῆς καὶ τὴν ἐκδοσιν τοῦ σχετικοῦ πρὸς αὐτὴν νόμου. Ἀπαντήσας ὁ

Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνεχάρη τὴν σχολὴν ἐπὶ τῷ μέχρι τοῦδε ἔργῳ αὐτῆς καὶ ἠνυχήθη ὅπως ὑπὸ τὸ νέον τύπον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔργου πραγματοποιήσῃ τὰς ἐπ' αὐτῆς στηριζομένας ἐλπίδας τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

—Εἰς τὴν Σύρον ἐσπράσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν μέσῳ ζωρῶν ἐκδηλώσεων θρησκευτικῆς εὐλαβίας, ἡ πρώτη ἐπέτειος τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνας τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἡ ὁποία ἐθεοπίσθη ὡς τοπικὴ θρησκευτικὴ ἑορτή. Κατὰ τὴν τελεσθεῖσαν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ναόν, τὸν ἀναγεροθέντα εἰς τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνας, ἐχοροστατήσαν οἱ μητροπολίται Σύρου καὶ Παροναξίας καὶ Ἀττικῆς καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ταλαντίου, παρέστησαν ἀντιπρόσωποι τῶν ὑπουργείων Παιδείας καὶ Δικαιοσύνης, κατὰ χιλιάδας δὲ οἱ κάτοικοι τῆς νήσου. Μετὰ τὴν Λειτουργίαν ἐγένετο περιφορὰ τῆς εἰκόνας. Πρωθυπουργῶν τῶν λαβάρων, παιανίζουσάν τῶν δύο φιλαρμονικῶν τῆς νήσου καὶ ἀκολουθούτων τὴν ἐπισοήμων καὶ τῶν Δημάρχων Ἀθηνῶν καὶ Παιραιῶς καὶ τοῦ πλήθους, μεταφέρθη ἡ εἰκὼν εἰς τὴν πεντηκὴν πλατείαν τῆς Σύρου, ὅπου ὁ μητροπολίτης Σύρου ὁμίλησε πρὸς τὰ πλήθη. Ἐπηκολούθησε δεξιῶσις καὶ γεῦμα εἰς Δημαρχίαν, τὸ ἀπόγευμα δὲ ἐγένετο γυμναστικὴ ἐπίδειξις ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου θηλέων. Ἡ πόλις ἐφωταγωγῆθη τὴν νύκτα καὶ τὰ καταστήματα ἔμειναν ἀνοικτὰ χάριν τῶν ἀφιχθέντων προσκυνητῶν.

—Ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Κυριακῆς, περιοδεύων τὴν Θεσσαλίαν, ἐφθασε καὶ εἰς Καρδίτσαν τὴν παρελθούσαν Τρίτην. Ὁ κ. Ὑπουργὸς μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου κ. Καναγκίνῃ κατέβησαν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον. Τὴν ἑσπέραν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἰεζεκιὴλ παρέθεσε πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ δεῖπνον ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγαρῷ, εἰς ὃ παρεκάθησαν 23 προσκεκλημένοι, ἐν οἷς ὁ Νομάρχης Τρικκαλῶν, ὁ Νομοκτηνιάρχος, ὁ Διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς, ὁ Διευθυντὴς τῶν Γεωργικῶν ὑπηρεσιῶν, ὁ Πρόεδρος τῶν Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν, ὁ Δασάρχης, ὁ Νομογεωπόνος, ὁ κ. Δήμαρχος καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρχαί. Πρόσβην ἡγειρεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πλεῖσας τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Κυριακοῦ, ὡς ἐπιστημονοῦ καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ, διακριθέντος διὰ τὰς σοφὰς αὐτοῦ περὶ τῆς Γεωργίας συγγραφάς. Εἰς ταύτην ἀνήτησεν ὁ κ. Ὑπουργὸς συγχαρὰς. Εἰς ταύτην ἀνήτησεν ὁ κ. Ὑπουργὸς συγχαρὰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην, διότι τόσο ἐπιτυχῶς διαργάνωσεν τὴν Ἀ' Πανθεσσαλικὴν Γεωργικὴν ἐκθεσιν ἐν Καρδίτῃ. Ὁ κ. Ὑπουργὸς τὴν ἐπομένην ἀνεχώρησε δι' Ἀθήνας.

— Π Α Ρ Α Π Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρ. 119. 2852 Ἀρχιεπισκοπῆ Ἀθηνῶν.

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν χρησεουσῶν θέσεων ἐνὸς ἑφημερίου ἑκατέρου τῶν ἐνταῦθα ἰ. ναῶν τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου Ὁμονοίας καὶ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημεριακάς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντες τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως μέχρι τῆς 8ης τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ε. ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά πιστοποιητικὰ αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1937. † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Κίτρους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
† Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ

Ἰψέθυνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύπος «Φοίνικος» ὁδὸς Λεωνόπου 4 Ἀρ. Τηλ. 54-229